

- 73 in plašni so zbuječevi pogledi,
ker zmeša nagle vzbujе ga nasilje,
dokler se ne zavé in kraj je zmédi:
- 76 t à k iz očí iz mojih vse slepilje
pregnàl mi žar očí je Beatrice,
očí, bliščečih v daljo milje in milje.
- 79 In ker zdaj bolj so videle zenice,
sem vzrl in se začudil, bil kedó bi
četrty svit, žareč poleg trojice.
- 82 In moja mi gospá: »Glej, v tej svetlobi
Bogá uživa duh, ki bil je v moži,
prvini vseh ljudi v človeštva dobi.«
- 85 Kot list, če veter skozi krošnjo kroži,
se upogne, a vzravná koj lego krivo,
ker lastna moč ga zopet kvišku sproži:
- 88 t à k jaz ob teh besedah sem spoštljvo
priklonil se, a koj me je brez straha
govórit hrepenenje gnalo živo.
- 91 Pa sem začel: »O sad, kot zrel iz praha
ustvarjen ti edini, ki, praoče,
nevesta vsaka hči tí je in snaha,
- 94 ponižno prosim te, kar le mogoče:
Govôri mi! O čem — to hranim zase,
saj dobro vidiš, kaj sreč mi hoče.«
- 97 Kot časih sokol-ptič — pokrit — motá se
in iz motanja, iz peroti boja,
na lov zleteti da želí, spozná se:
- 100 podobno iz prosojnega ovoja
mi prva duša svoje zadovolje
javila je, da vseč ji prošnja moja.
- 103 In vikne: »Bolje željo tvoje volje
jaz vem, dasi molči tvoja beseda,
nego-li ti t o veš, ker veš najbolje;
- 106 ker duh moj jo v Zrealu vernem gleda,
ki vtiska o Sebi v vse stvari sledove,
a Vanj ne vtisne stvar nobena sléda.
- 109 Želiš, naj imenujem ti vekóve,
kar Bog me v vrt visoki je postavil,
odkoder v te povzpel si se vrhove;
- 112 kàk dolgo v vrta slasti sem se bavil;
s čim pravzaprav razsrdil sem nebesa;
kàk jezik rabil sem, naj bi ti pravil.
- 115 Čuj torej, sin: da jel sem od drevesa,
ni pravi vzrok za moje bil izgnanje;
prelom zapovedi — bil vzrok je kèsa.
- 118 V predpèklu, odkoder bil Vergil pozvan je
po gôspi tvoji, ždel sem solnca obratov
štirtisoč tristo dva na to sobranje;

- 121 posétilo vseh dvanajst svitov-svatov
nebâ, ko so mi zemski tekli dnovi,
devetsto trideset je solnce kratov;
- 124 jezika mojega pa so glasovi
mrtví bilí, preden nedovršljivi
so stolp gradili Nimroda sinovi.
- 127 Ker uma izumi niso vekoživi;
zakàj v vek hoče človek novo, novo,
stoječ pod nébesnih telés uplivi.
- 130 Narave dar je govor vaš, gotovo;
no, umu pušča vašemu narava,
da govoru dá to al to zasnovó.
- 133 Predèn peklá sprejela me tokava,
je I na zemlji višnje Dobro slulo,
slast môja, ki me vséga obvladava;
- 136 potem uhó Ga E L je zvati čulo.
Dà, listje so človeški običaji:
novo vrazstè, ko staro se osulo.
- 139 Na gôri sred valovja, v zemskem raji
sem bival čist — in vkrivdi krivzločesti —
od jutra pa do ure, ki — v sijaji
- 142 poldneva — nasledúje uri šesti.«

MOSKOVSKA ŠOLA (XVII. ST.), SV. PETER
MOSKOVSKI.